

3/2012

CHARIZMA

11. október 2012 - 24. november 2013

Rok viery

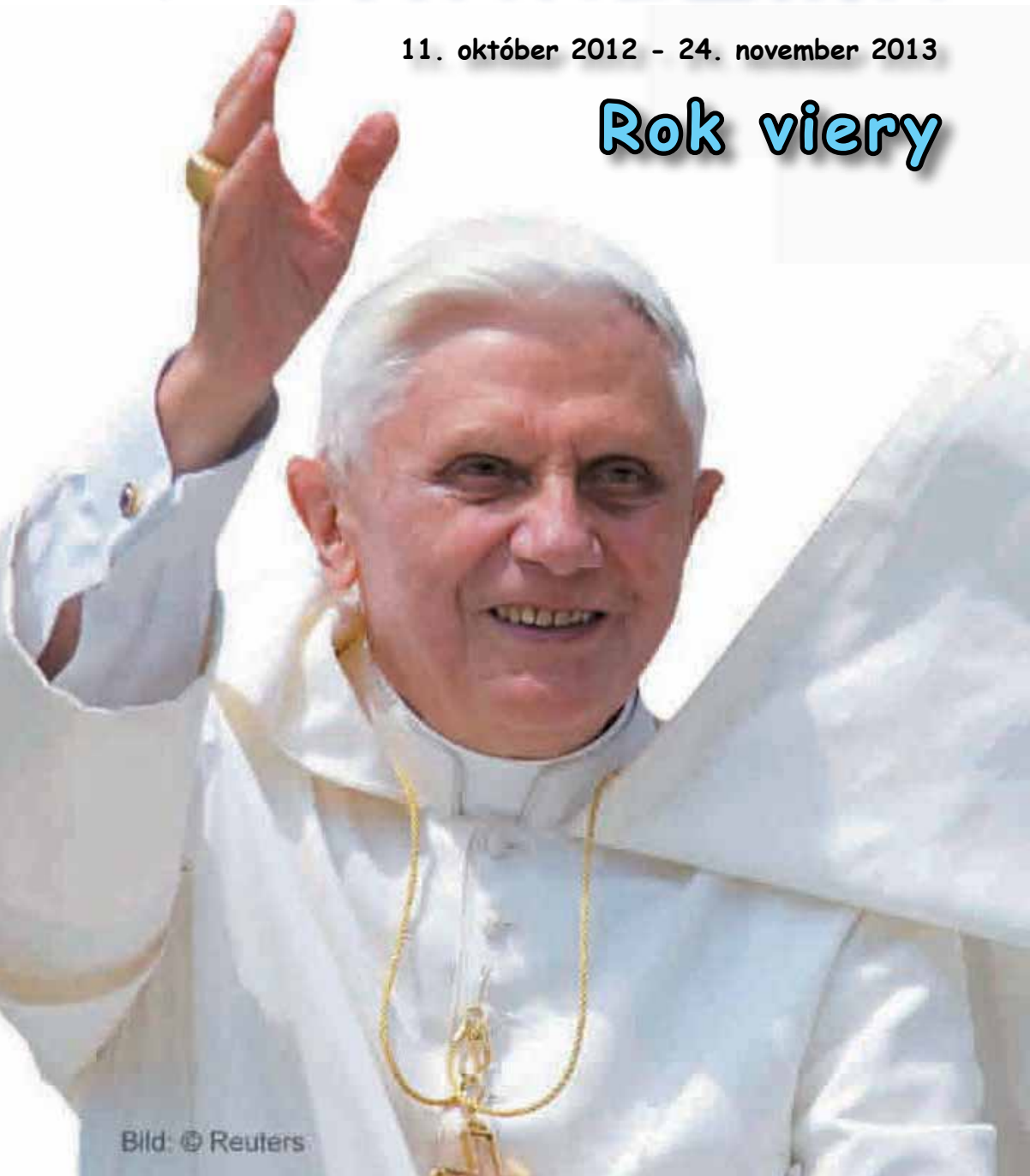

Bild: © Reuters

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

**Bože môj, neverím, že ty zosielaš dážd'
a nechávaš hriať slnko podľa želania, na objednávku...
Bože môj, neverím, že nás vedieš tam, kam ty chceš,
a nám neostáva nič iné, len sa nechať viesť...
Nie, Bože môj, neverím, že ty si diktátor,
ktorý má plnú moc, a vnucuješ svoju vôľu...
...teraz viem, ó, Bože môj, že ty to nechceš,
že ty to nemôžeš, pretože ty si Láska,
pretože ty si Otec a my sme tvoje deti...
Bože môj, verím teda, že nás máš rád...
Verím, že tvoj Duch lásky v srdci nášho života nám
každý deň verne vdychuje želania tvojho Otca.**

**A verím, že udalosti, ktoré sa nás
týkajú... tie, ktoré sme si vybrali, i tie,
ktoré sme si nevybrali, či už dobré
alebo zlé... môžu sa všetky, vďaka
tvojmu Duchu, ktorý nás sprevádza,
vďaka Tebe, ktorý nás máš rád v
tvojom Synovi, vďaka našej slobode,
otvárajúcej sa tvojej Láske, stať cez
nás a pre nás zakaždým prozreteľné.**

krátené podľa: Michel Quist: Cesty modlitieb. Bratislava : Lúč 1994

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu **ročník 4**

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,
Ing. Václav Kocián, Magdaléna Farkašová,
Mons. Dušan Lukáč,

Fotografie: Gabika Šunderlíková,
Mária Teplanová

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: 0910 316 167

Imrimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom.

Sv. otec Benedikt XVI. vyhlásil Rok viery, ktorý bude trvať od 11. októbra 2012 až do 24. novembra 2013. Prečo práve 11. október? Lebo je to deň 50. výročia otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu a 20. výročia vydania Katechizmu Katolíckej cirkvi. Aj koncil aj katechizmus nám prináša veľa informácií o viere, o tom, čo je viera, ako ju máme žiť, ako ju máme rozvíjať a pod.. No sú to informácie, ktoré samy o sebe nemajú silu sprostredkovať nám vieru, čo dosvedčuje aj fakt, že mnohí majú vieru, ktorá pôsobí viac-menej len v rovine intelektu. Môžeme povedať, že majú doktrínálne správnu vieru. Títo ľudia sa podobajú zákonníkom a farizejom, ktorým sa nik nevyrovnal v zna-

losti zákona. Áno, takáto viera má naozaj veľkú hodnotu, ale to ešte nie je plnosť viery, o ktorej nám hovorí Božie slovo. To, čo tu ešte chýba, je obrátenie sa k Ježišovi svojím srdcom.

Na druhej strane musím zase konštatovať, že mnohí kresťania majú vieru v Boha, ale málo vedia o Bohu. Teda ich viera má veľmi malý obsah; je niečím neurčitým, hmlistým, všeobecným až abstraktným. A práve preto títo ľudia nevedia, v akých konkrétnych veciach môžu veriť Bohu. Nie sú schopní žiadať a ani prijímať od Boha to, čo im On chce dať. Sú ako Samaritánka, ktorú Ježiš stretol pri studni. Jej vzťah s Kristom spočíval iba v rovine telesných potrieb; chcela od neho iba obyčajnú vodu, aby nemusela chodiť znovu k studni. Preto jej Ježiš hovorí: „Keby si vedela...“ (Jn 4,10). Áno, keby sme vedeli, čo všetko nám môže dať, žiadali by sme a prijali by sme od neho dar jeho samotného i Otca, skrze dar živé vody Ducha.

Ak si k tomu všetkému ešte uvedomíme, že viera je vlastne osobné rozhodnutie prijať zvláštnu, ale i úžasnú správu o láske, tak potom by sme sa mali vložiť do prežívania i praktizovania svojej viery celí. To znamená zapojiť svoj intelekt, aby sme stále viac spoznávali, kto a aký je Boh – jeho lásku k nám; zapojiť svoju vôľu, aby sme stále chceli aj my milovať jeho – odpovedať na jeho lásku; zapojiť svoje emócie, aby nasledovali naše rozhodnutia lásky. Preto vyslovujem želanie, aby nás milujúci nebeský Otec skrze nasledujúce riadky naplnil novým poznaním, posilnil i povzbudil našu vôľu a uzdravoval naše zranené emócie.

Imrich Degra

2	Vigília Turíc v Nitre
3	Škola modlitby v Piešťanoch
4	Ovocie Ducha Svätého I.
7	Duchovný význam daru jazykov
11	Kerygmatické pravdy viery
14	Slovo ako prostriedok na ceste do života
15	Môže byť na strachu niečo dobré?
17	Je to Božie požehnanie
18	Oslobodenie srdca
20	Viera
22	Tajomstvo Feng šuej
23	O radosti a veselosti podľa sv.Filipa Neriho

Z OBSAHU

VIGÍLIA TURÍC V NITRE

„Vylejem zo svojho Ducha,“ hovorí Boh prorokovi Joelovi. A v očakávaní prisľúbenia sa zišli spoločenstvá Katolíckej charizmatickej obnovy v Nitre na Vigíliu Turíc 26. mája.

Kostolom sv. Gorazda od rána zneli mohutné chvály. Pán splnil prisľúbenie. Duch Svätý naplňal srdcia aj mysle prítomných.

Prednáška vdp. Dušana Lukáča vychádzala zo slov proroka Ezechiela: „Vylejem zo svojho Ducha na Izraelov dom a už nikdy neskryjem pred ním svoju tvár.“ Zamyslel sa nad zmyslom toho, prečo prichádzame na stretnutie. Odkiaľ sme prišli, čo sme zanechali doma, čo očakávame... „Sme tu ako učenici, zhromaždení vo večeradle a máme čakať, čo Boh urobí,“ povedal vdp. Lukáč. „Musíme vedieť a nebáť sa vyjsť z večeradla a byť svedkami Krista, hovoriť o Bohu bez strachu nielen v spoločenstve a v kostole,“ dodal.

Po obede bol okolo kostola dostatok modlitbových skupiniek pre každého, kto potreboval modlitbu príhovoru. Prítomní kňazi v tom čase svedkali.

Nasledovala adorácia s požehnaním učeníkov, absolventov seminára Obnovy v Duchu Svätom.

V amfiteátri za kostolom zároveň prebiehal program pre mládež. Pripravili ho bohoslovci Kňazského seminára v Nitre. Vtipné scénky, poukazujúce na naše slabosti, s hlbokou duchovnou pointou, chvály a silné svedectvo Janka Mackuliaka zaujali a povzbudili nie len mládež, ale aj starších.

Prednáška vdp. Václava Kociána bola zameraná na Cyrilometodské jubileum, v duchu výzvy Svätého Otca: „Európa, živ svoje korene!“ Zamyslel sa nad historickými faktami v dejinách nášho národa. „Je dôležité správne vysvetľovať dejiny a vidieť Božiu prozreteľnosť v nich,“ povedal vdp. Kocián.

Vysvetlil, ako Boh prejavil milosť - nový začiatok nášmu národu, poslaním vierozvestcov Cyrila a Metoda. Obdobie jubilea je požehnaný čas, je potrebné vyprosiť nové prebudenie národa v cyrilometodskom duchu. Ako povedal Svätý Otec: „Slovensko má osobitnú úlohu v Európe, je povolanie ponúknuť dar viery v Krista a odovzdanosti Panne Márii.“

Po bloku svedectiev a odpovedí na otázky nasledovalo slávenie Eucharistie. Svätú omšu celebroidal J. Ex. Mons. Marián Chovanec, ktorý povzbudil prítomných k životu v Duchu Svätom.

Andrea Teplanová

foto: G.Šunderlíková

**Stále sa potrebujeme učiť vedieť povedať:
„Zažil som, že Ježiš je živý.“ (Lukáč)**

ŠKOLA MODLITBY V PIEŠŤANOCH

V dňoch 17. až 19. augusta 2012 sa konala na Záhradníckej škole v Piešťanoch „ŠKOLA MODLITBY“. Viedol ju otec Imrich Degro spolu s modlitbovou skupinkou zo Spoločenstva sv. Michala Archanjela z Košíc. Téma bola „Svätá omša“.

Otec Imrich Degro hovoril v katechézach o tom, že práve svätá omša by mala byť vrcholom pre každého kresťana katolíka. Napriek tomu, že niektorí aj denno-denne chodia na svätú omšu, neprežívajú ju tak intenzívne, ako by mali. Neprežívajú ju s Ježišom a v Ježišovi.

Táto katechéza bola rozdelená do viacerých častí. Pred každou časťou bola modlitba chvál, kde sme chválili Pána a otvárali sa Duchu Svätému a slovu, ktoré sme následne počúvali, a v ktorom sme našli odpovede na otázky: Ako prežiť svätú omšu, aby sme prinášali ovocie? Ako plniť Božiu vôľu? Prečo je dôležité vyznať, že sme hriešni ľudia a ľutovať? Ako byť ustavičnou obetou pre Boha? Ako sa otvoriť Duchu Svätému? Čo máme obetovať a čo prinášať ako obetu?

Pre mnohých to boli veci úplne nové. Prednášky, striedané s reflexiou danej témy a zdieľaním, sa formou malých skupiniek - spev, chvály, modlitby príhovoru, nakoniec vrcholili večerom odovzdania života Pánovi.

Súčasnou školou modlitby bola aj Sede-

rová večera (židovská Veľkonočná večera – Pesach) s modlitbami a stolovaním, ktorá pripomínala Poslednú večeru Pána Ježiša. Nezabudnuteľným a silným zážitkom bola adorácia v posledný deň školy modlitby, kde sa pred Eucharistickým Ježišom o. Degro nad každým účastníkom modlil modlitbu príhovoru.

Počas týchto troch dní sme vytvorili jedno veľké spoločenstvo osemdesiatich ľudí, plné lásky, radosti a pokoja v Duchu Svätom.

Na záver bol každý z prítomných obdarený farbičkou, aby sme teraz, ako noví ľudia, maľovali nový svet, kráľovstvo lásky a spravodlivosti na zemi tým, že budeme eucharistickými osobami, svätými ľuďmi podľa vzoru nášho Pána.

Tieto tri dni boli pre nás načerpaním nových síl a Božej lásky. Dotyk tejto Božej lásky bol hmatateľný a viditeľný vo svedectvách ľudí, ktorých sa Duch Svätý významne dotkol a ktorí sa s touto skúsenosťou podelili počas záverečnej svätej omše.

Účastníci školy modlitby v Piešťanoch

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO I.

Následné krátke úvahy o ovocí Božieho Ducha majú ambíciu priblížiť plody Božej štedrosti, Božej dobroty v ľudských srdciach, ktoré spolupracujú s Božou milosťou.

Ovocie Ducha, na rozdiel od darov, chariziem a služieb sa prejavuje v tom, že dary i služby sú u každého iné. Nemôžeme byť všetci prorokmi, učiteľmi, apoštolmi alebo robiť zázraky, hovoriť jazykmi (porov. 1 Kor 12,28-31), avšak všetci bez rozdielu môžeme byť láskaví, dobrotiví, pokojní atď. Ovocím Ducha Svätého v nás, sú vlastne naše charakterové črty, ktoré nás robia podobnými charakteru Ježiša Krista.

Kvalita a množstvo prinášaného ovocia

Pán Ježiš niekoľkokrát pripomenul, aké je dôležité, aby sme boli nositeľmi ovocia Božieho života v nás. Bezprostredne pred výzvou k pravému učeníctvu, ktoré sa spája s hľadáním a plnením Božej vôle, nás povzbudzuje: „Dobrý strom rodí dobré ovocie, kým zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie a zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie. Každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa. Teda po ich ovocí ich poznáte.“ (Mt 7,17-20) V uvedenej evanjeliovej perikope Pán Ježiš hovorí o kvalite ovocia. Hovorí o tom, že ovocie má byť dobré. Zaiste môže byť dobré len vtedy, keď je dobrý človek, keď sa snaží o dobro všade, kdekoľvek sa nachádza. To všetko vo veľkej miere závisí od koreňa. Tým koreňom, ktorý nám dáva možnosť konať dobro, je sám Ježiš, a človek, ktorý sa s ním vie v živote pevne spojiť, začne rodiť jeho ovocie dobrého života. Ide teda o kvalitu.

V ďalšom Ježišovom rozprávaní však ide

aj o množstvo a ide aj o trvácnosť ovocia. Hovorí to v podobenstve o viniči a ratolestiach: „Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia.“ (Jn 15,5) A ďalej: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo.“ (Jn 15,16)

Človek, ktorý koná v spojení s Kristom, spoznáva, že On sám posväcuje jeho skutky, jeho iniciatívy a námahy. Vďaka Božej milosti sa ľudský a kresťanský život stáva plodným, vzhľadom na prítomnosť i na budúcnosť. Na druhej strane, skutky či iniciatívy, uskutočňované bez Krista, aj keď navonok môžu byť veľmi pekné, ak sa nezrodili z Božieho Ducha, je možné pochybovať o ich trvácnosti i zásluhe pre večnosť. Môžu byť ako bublina, veľká, iskriavá, ale prázdna. Trvalé, kvalitné i veľké ovocie sa rodí z Boha, a preto On sám je jeho zárukou. To všetko tiež ovplyvňuje - podľa podobenstva o rozsievачovi - ochota počúvať Krista a uskutočňovať, čo nám hovorí. „Dobrá pôda, (teda ten, kto počúva a zachováva Božie

slovo), prinesie mnohonásobnú úrodu. Jeden tridsaťnásobný, iný šesťdesiatnásobný a možno niekto i stonásobný.“ (Porov. Mt 13,8-9)

Čas prinášania ovocia

Okrem kvality, množstva a trvácnosti ovocia, Pán Ježiš hovorí ešte aj o čase, v ktorom je potrebné prinášať ovocie. Pripomeňme si udalosť, keď Pán prechádzal okolo figovníka a hľadal na ňom ovocie, ale nenašiel. Evanjelistu vysvetľuje: „lebo nebol čas fig“. (Mk 11,13) Ježiš hľadal na figovníku ovocie v čase, keď musel vedieť, že to nie je možné. Následne povie: „Nech z teba už nikdy nik neje ovocie!“ (Mk 11,14). A figovník vyschol.

V uvedenej udalosti máme hľadať zásadné poučenie pre nás. Totiž, že Ježiš od nás očakáva našu pripravenosť kedykoľvek prinášať ovocie Božieho života. Figovník je možné ospravedlniť, pretože sa riadi prirodzeným vegetačným zákonom, ale človek by sa nemal skrývať za rôzne výhovorky, keď Ježiš od nás očakáva stálu pripravenosť. Nielen chvíľku byť dobrým, nielen chvíľku byť v spojení s Kristom a prinášať skutky lásky. Ježiš očakáva odpoveď na výzvu: „Ostaňte vo mne a ja vo vás.“ (Jn 15,4) Na iných miestach hovorí

i k rodeniu Božích skutkov a Božieho ovocia. Do akej miery je to spojené s ľudskou námahou, to by sme mohli hodnotiť každý sám v sebe. Ale nesmieme strácať zo zreteľa, že ak sme schopní urobiť niečo dobré a krásne, že je to vždy len z milosti Božej. Teda prinášať ovocie v pravý čas a v hojnej miere nie je ani tak úmerné našej zvýšenej aktivite, ale predovšetkým miere našej otvorenosti voči Duchu Svätému, v ktorej mu dávame príležitosť konať v nás i cez nás. Duch Svätý sa v nás stáva zárukou, že nebudeme nadmieru vyčerpaní, unavení, ale v pravom čase rodiaci taký život, aký si od nás praje Boh. Preto „ak žijeme v Duchu, podľa Ducha aj konajme“ (Gal 5,25) a zarodíme ovocie Božieho Ducha!

Dobrý skutok alebo Božie dielo?

Predstavu o prinášaní ovocia dobrého života prevažne viažeme k predstave konať dobré skutky, konať veľa dobrých skutkov a konať ich v pravom čase. Niekedy však môžeme stáť pred otázkou, či skutky, ktoré konáme, sú aj Božie alebo len naše? Či ich je dostatok alebo ich je málo? Či ich konáme včas alebo neskoro, a podobne. Zaiste, nie vždy budeme mať

o tom, že prichádza nečakane. O jeho príchode nik nevie, ani o tom konečnom, ale ani o tých denných, a predsa očakáva od nás stálu pripravenosť a z nej sa rodiace primerané ovocie. Duch Boží je náš Oživovateľ, ktorý nás zvnútra povzbudzuje k prežívaniu Božej prítomnosti

potrebnú istotu o tom, že sme pri našej snahe vykonalí Božie dielo. A práve o tom diele by bolo osožné niečo povedať. Niekedy sa uspokojíme len s dobrým pocitom v srdci po vykonanom diele. To je však len začiatok dobrého diela; mali by sme tiež vnútorne skúmať širšie dôsledky vykonaného skutku, nielen fakt, že sme ho vykonalí.

Poznáme evanjeliovú stať o milosrdnom Samaritánovi, ktorý sa neobmedzil len na dobrý skutok, že zúboženého človeka dostal z toho najhoršieho. On sa ešte aj ďalej oňho staral. Nevykonával len dobrý skutok, ale konal dobré dielo. Snažil sa širšie vidieť i pochopiť svoju úlohu v službe blížnemu i Bohu.

Pán Ježiš, keď mu cez strechu položili k nohám človeka na nosidlách a prosili ho, aby ho uzdravil, nepovedal: „vstaň, vezmi si lôžko a chod domov“, ale: „...odpúšťajú sa ti hriechy“. Až potom uzdravil aj jeho telo. Ježiš sa neobmedzil len na skutok, ktorý od neho žiadali, ale aj na potrebu duše. Konal nielen dobrý skutok, ale aj dobré dielo.

Panna Mária, keď sa dozvedá pri zves-

tovaní, že Alžbeta je už v šiestom mesiaci, ponáhľa sa k nej nielen preto, aby jej oznámila, že nesie pod srdcom Božieho Syna, ale aj preto, aby jej v starobe pomohla. Neprináša len správu ako dobrý skutok, ale zostáva pri Alžbete tri mesiace, aby jej slúžila. Mária sa pod vplyvom Ducha vie ponáhľať k uskutočneniu toho, čo si praje Boh a vie aj zostať, pokiaľ si to praje Boh. V Duchu Svätom nekoná len dobrý skutok, ale aj dobré dielo.

Veriaci človek, ak chce rodiť ovocie Božieho života, Božieho Ducha, je povolaný nechať sa viesť jeho podnetmi a v nich vidieť možnosti konať nielen dobré skutky, ale aj dobré dielo.

Ovocie Ducha Svätého konkrétne

Svätý Pavol v liste Galaťanom píše: „...ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrotá, vernosť, miernosť, zdržanlivosť. Proti tomuto zákona niet.“ (Gal 5,22-23)

Peter Brodek

DUCHOVNÝ VÝZNAM DARU JAZYKOV

„A chcem, aby ste všetci hovorili jazykmi“ (1Kor 14, 5)

„Reč v jazykoch“ prekvapuje, a predsa, smeje sa z nej, dokonca sa na nej pohoršujeme. Svätý Pavol bez váhania hovoril zo skúsenosti, keď povedal Korint'anom: **„Keby sa tak zišla celá Cirkev a všetci by hovorili jazykmi a prišli by aj jednoduchí ľudia alebo neveriaci, nepovedali by, že bláznite?“ (1Kor 14, 23) Ale sv. Pavol tiež dobre vie, že „čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia“ (1Kor 1, 25).**

Mnohí už zažili túto charizmu, nad ktorou sa možno pousmiali, alebo ktorá ich možno trochu podráždila, keď sa iní počas modlitbového stretnutia nechali uniesť, učiac sa ju postupne považovať za mocný spôsob budovania „vnútorného človeka“, lebo „kto hovorí jazykmi, buduje seba samého“ (1Kor 14, 4). A presne tento bod chcem objasniť: prečo a ako v nás reč alebo spev v jazykoch buduje vnútorného človeka.

Možno nie je až tak neúčinné poznamenať, že to nie sú nijakým spôsobom len vyslovené slová, sú viac či menej zázračným spôsobom pravou rečou, ktorú daná osoba nikdy neštudovala (neštudovala to, čo je fakticky povedané, ako to ukazujú isté svedectvá).

Osoba, oživovaná Duchom

Na to, aby sme pochopili duchovnú hodnotu reči alebo spevu v jazykoch, treba začať vnútorným človekom, teda od prýštiaceho zdroja tejto reči alebo spevu: osobou, oživovanou Duchom Svätým.

Z tohto uhla pohľadu sa nám zdá, že glosológia môže byť považovaná za vonkajšie vyjadrenie vnútorného modlitbového naladenia a, veľmi konkrétne, modlitby chvály, ktorá vládne v hlbokom človeku, oživovanom Duchom.

Dobre to pochopme. Keď v Liste Rimanom sv. Pavol tvrdí: „Nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi“ (Rim 8, 26), môže nás to zvädzať k tomu, aby sme nešikovne aplikovali tento verš na prípad glosológie. Znamenalo by

to, že týmito nevysloviteľnými vzdychmi sa za nás prihovára Duch sám a bez nás.

Bez toho, že by sme si to uvedomili, upadneme teda do pasce „bezprostredného nadprirodzena“. Táto reč v jazykoch by bola čistým dielom Ducha a osoba ako taká by na ňom nemala žiadnu účasť, iba ak na vonkajšom slovnom vyjadrení.

Je veľmi dôležité objasniť tento verš svätého Pavla tým, ktorý mu predchádza: „Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“ (Rim 8,16).

Duch nijako nemôže nahradiť modlitbu nášho ducha. Pripája sa k nášmu a zúrodňuje ho. Ako to dobre hovorí sv. Irenej z Lyonu, duchovný človek sa skladá z intímnej jednoty tela, duše a Ducha Svätého (Adversus Haereses V, 9,1). Keby sa v nás Duch modlil bez nás, keby to bolo len skrze slová našich pier, tieto slová by nám duchovne neosožili o nič viac ako slová Balámovej oslice, hovoriacej slová, ktoré jej Jahve vložil do úst (Nm 22, 28). Pochopiť takto charizmu jazykov by znamenalo vyprázdniť ju zo všetkého duchovného bohatstva,

významného pre budovanie vnútorného človeka.

Nie! Reč a spev v jazykoch vyviera z hlbokého zdroja, ktorým je človek, oživovaný Duchom. Jeho reč a spev sú neoddeliteľne jeho i Božieho Ducha. Sú jeho prejavom v Duchu.

Veľmi pekný text sv. Cyrila Alexandrijského nám pomôže lepšie pochopiť túto vnútornú „súčinnosť“ osoby a Ducha: „Skrze vodu všetko jestvuje, pretože je to práve voda, ktorá tvorí zeleň a život. Z neba padá voda z oblakov. Padá stále tá istá, avšak zakaždým inak koná. Jediný zdroj zavlaží celú záhradu; jeden a ten istý dážď padá na celú zem. Zbelie na ľalii, sčervenie na ruži, ofialovie na fiolkách a hyacintoch, nekonečne sa mení podľa druhu, iný je na palme, iný vo vinici, jednoducho, všetko vo všetkom, a predsa len v jednej podobe a nikdy nie je iný, ako by bol. Prispôsobuje sa však prírode s rôznymi rastlinami, pre každú z nich v najvhodnejšej podobe. Tak je to aj s Duchom Svätým“ (Katechéza XVI., 11 a 12).

Áno! Duch Svätý miluje každého podľa jeho vlastnej originality. Synov Duch sa nesnaží nahrá-

diť našu iniciatívu vstúpiť do vzťahu lásky s Otcou, nakoľko sa nám podriaďuje, že sa stávame v Duchu absolútne jedinečnou účasťou nenahradiateľní Synom vo svojom vzťahu lásky k Otcovi (Rim 8, 14-17). Pre Otca je každý v Synovi „jedinečným kvetom medzi miliónmi a miliónmi hviezd“ (Saint Exupéry, Malý Princ). Teda jeho spev je úplne osobným, nevýslovným: „Spev, ktorý som mal spievať, nebol nikdy zaspievaný, až dodnes“ (Tagore, Lyrická obeta, č.13). A nakoniec, samotný spev, ktorý spieva, je jeho osobným bohatstvom v Duchu. Také je toto „meno, ktoré nepozná nik, iba ten, kto ho dostane“ (Zjv 2, 17).

To nám pomáha pochopiť hlbokú realitu daru jazykov ako i jej veľmi účinný vplyv na usporiadanie vnútorného človeka v nás.

Vyjadrenie hlbokého nadšenia človeka

Dar jazykov sa nám zdá byť ako zajakávanie sa osoby, ktorá sa pod vplyvom Ducha snaží povedať jej „nové meno“, teda úplne originálny spev chvály, ktorý, ako hovorí kniha Zjavenia, každý z nás bude perfektne spievať v nebi: „A od trónu zaznel hlas: Chváľte nášho Boha, všetci jeho služobníci, aj vy, čo sa ho bojíte, malí i veľkí! Potom som počul akoby hlas veľkého zástupu a ako hukot mnohých vôd a ako rachot mocného hromobitia, ktorý volal: Aleluja!“ (Zjv 19, 5)

Samozrejme, každý zvolá: „Aleluja!“, každý bude chválou Jahvem, ale vo svojom osobnom jazyku. Každý bude vo svojej úplnosti, vo svojej osobe nadšením z chvály, živým vyjadrením chvály vo svojom tele ako i vo svojom duchu, vo svojej citlivosti ako i vo svojej inteligencii, vo svojej citovosti ako i vo svojej vôli, jednoducho, v celej svojej osobe, naplno zjednotenej, včlenenej, zladenej, ktorá bude spievať svoje „nové meno“, teda jej „pasáž“, ktorá je nenahradiateľná v Baránkovom speve.

Pretvorenie zlomeného vnútorného človeka

Zdá sa nám, že charizma jazykov nachádza všetku svoju duchovnú hodnotu v tejto jednak osobnej ako i eschatologickej perspektíve. Pod vanutím Ducha zmŕtvychvstalého Krista, Ducha slobody („Kde je Pánov Duch, tam je sloboda.“ 2Kor 3, 17; Gal 5, 16) v sebe samej charizma glo-

solálie zahŕňa moc prestavby „vnútorného človeka“, ktorý je zlomený, rozdelený hriechom (dedičným i osobným). Má moc posilniť životné spojenie medzi Duchom, dušou a telom a skrze ňu umožňuje „Dychu života“ úplnejšie oživovať každého človeka v harmonickej súčinnosti všetkých síl.

Vďaka tejto charizme Duch Svätý koná vo vnútornom človeku tak, ako koná aj v celom Mystickom tele, o ktorom sv. Pavol hovorí: „Z neho celé telo, pevne zviazané a pospájané všetkými oživujúcimi spojivami, podľa činnosti primeranej každej časti, rastie a buduje sa v láske.“ (Ef 4, 16) Charizma glosolálie má schopnosť obnoviť plnú hru článkov a spojení vnútorného človeka nakoľko, že ten môže vyjadriť svoju hlbokú osobnú jednotu v speve, ktorý mu je vlastný, vnútorný i vonkajší zároveň, a ktorý je vyjadrením chvály, ktorá čoraz viac patrí Bohu v Duchu Svätom.

Spôsob vypovedania bohatstva hlbokého nadšenia

Mohli by sme namietat, že vzhľadom na inteligenciu ako najvznesenejšiu schopnosť človeka je naozaj zvláštne, že táto charizma sa nevyjadruje v zrozumiteľnom jazyku. Takáto námietka je typická pre západnú mentalitu, pre ktorú logický dôvod prerástol do zničenia podstaty, osoby a rovnako i inteligencie. Táto charizma nie je ohraničená zvláštnou formou inteligencie racionálnej či pojmovej. V hĺbke každej reči je nevyhnutne živá intuícia, existenčná, bez ktorej by táto reč bola len táraním. A každá reč, ak je dokonalá, nemôže nikdy vyjadrovať celé bohatstvo intuície. Básnik i mystik to môžu obaja potvrdiť.

Keď je intuícia zvlášť živá, hlboká, existenčná, každá pojmová forma jazyka obmedzuje vyjadrenie osoby, ktorá chce „povedať“ svoju intuíciu, svoje pravé vnútorné bohatstvo, svoj spev. „Človek je nedosiahnuteľný, je v pohybe; Nenechá sa uzavrieť do pojmu..., je predmetom obdivu. (Paul Tournier, Osobnosť a osoba). Osoba je tryskom, prameňom, nadšením... Ako vypovedať bohatstvo človeka? A ako v poriadku duchovného života „vypovedať“ bohatstvo jej hlbokého nadšenia? Môže len jachtať s radosťou celkom preniknutou vzdávaním vďaka svoje „nové Meno“. Keď sa človek snaží vyjadriť

vhodnými slovami svoje úsilie „tlmočenia“, nepúta pozornosť inteligencie a nevysuší alebo minimálne neochudobní živú skúsenosť, živé nadšenie z chvály, tryskajúcej z najväčšej hĺbky človeka, z jeho srdca, z jeho ducha: „keď sa modlím, modlí sa môj duch“ (1Kor 14, 14).

Tak charizma jazykov postupne obnovuje pôvodné spojenia vnútorného človeka a umožňuje hlbokému nadšeniu človeka spontánne sa vyjadriť prostredníctvom tela (slová, spevy, gestá), bez toho, aby bol „ochudobnený“ pojmovým vyjadrením, totálne neschopným vhodne pretlmočiť žitú skúsenosť jeho chvály v Duchu.

Zdroj zjednotenia a vnútorného uzdravenia

Charizma jazykov silno prispieva k opätovnému duchovnému, psychickému i telesnému zjednoteniu človeka, k jeho „vnútornému uzdraveniu“.

Hlboké nadšenie z glosolálie obnovuje jednotu človeka, pretože v Duchu harmonicky „zapája“ všetky jeho schopnosti. Navyše prekypujúce nadšenie z chvály, zjednotené zvnútra, živé vyjadrenie človeka, dávajúceho sa Pánovi pod hnutím Ducha, je celkom v protiklade s uzatváraním sa človeka, čo ho samého ničí, hoci sa chce chrániť pred agresiou prichádzajúcou z vonka.

Koľkokrát denne sme vystavení pokušeniu uzatvárať sa do seba samého! Dobré si to uvedomoval aj žalmista, keď povedal: „Prečo si smutná, duša moja? A prečo sa chveješ?“ (Ž 42, 6) Avšak, ak na to nedávame pozor, budúc si postupne múry svojho väzenia, človek sa odcudzuje, delí, stráca zo zreteľu svoje „pravé bytie“.

Tagore sa o tom presvedčil: „Moje pravé meno je väzenie, kde ten, ktorého zatváram, plače. Stále sa snažím postaviť okolo seba múr; a zatiaľ čo tento múr zo dňa na deň rastie k nebu, v tme jeho tieňa strácam zo zreteľa svoje pravé bytie“ (Lyrická obeta, č.22).

Radikálne oponujúci tomuto obrannému hnutiu, skrze ktoré sa človek schováva za múrmi svojho väzenia, je dar jazykov mocným prostriedkom, ktorý nám Duch ponúka k dispozícii, aby

nám pomohol zbúrať tieto múry, uprostred ktorých sa človek uzatvára, oslabuje a postupne sa ničí.

Glosolália uľahčuje „prepuknutie v chválu“

Mohli by sme namietat, že tento cieľ by sme celkom dobre dosiahli aj prostredníctvom hlbokej modlitby chvály bez toho, že by sme sa utiekali k charizme glosolálie. Aj svätý Pavol a mnohé žalmy nás pozývajú: „Ustavične vzdávajte vďaka za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.“ (Ef 5, 20).

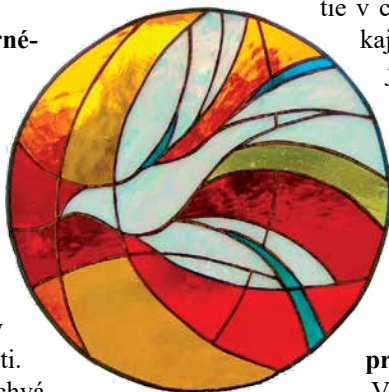
Ale charizma jazykov upevnením vnútorných spojení a článkov veľmi uľahčuje „prepuknutie v chválu“. Pod jeho vplyvom vonkajšie „vydanie sa na cestu“ reči v jazykoch trénuje čoraz rýchlejšie a čoraz hlbšie vnútorné nadšenie z chvály z vlastnej vôle, účinnosť ako i citlivosť voči situácii, ktorú sme na začiatku pociťovali ako útočnú, hroziacu či deštruktívnu.

Sila modlitby v jazykoch na prekonanie pokušenia

V diele Dýka a kríž svedčí David Wilkerson o význame modlitby v jazykoch pri prekonávaní pokušení: „Stále sme pokúšaní“, povedali istí bývalí drogisti, „ale teraz sa utekáme do kaplnky modliť.“ Keď sa modlili, hovorili v jazykoch, mali šťastný výzor a boli si sebou istí. Keď vstali, pokušenie bolo zahnané.

Bez toho, že by sme nejako túžili po takmer automatickom oslobodení, odskúšali sme bohatstvo tejto modlitby, ktorá každého človeka, každú osobu zjednocuje, keď jej nič hrozí, keď začínajú pokušenia, sklúčenosť, keď sú ranené jej city. A hoci sa môže zdať zvláštna, každopádne je nadšením z chvály, živou virou, absolútne jedinečnej lásky Otca, Ježiša Krista a Ducha Svätého. Čoraz viac sa tak stáva reč v jazykoch pre človeka živým, výstižným, hlbším nadšením z „vnútorného človeka“, „nového človeka“, ktorý v radosť z Ducha a mocou Ducha „bľaboce“ svojmu Otcovi jeho nové Meno, učiac ho povedať „Otec“ jeho vlastným spôsobom, ktorý je pre neho jedinečný a originálny.

brat Benedikt

KERYGMATICKÉ PRAVDY

Rovnako ako môžeme poznávať fyzikálne zákonitosti v prírode a vo vesmíre, môžeme poznávať aj duchovné zákony. Teda pravdy, ktoré určujú náš vzťah k Bohu. Chcem vám predstaviť tieto pravdy.

VIERY

Prvá pravda: Boh ťa miluje a má pre teba pripravený nádherný plán.

Táto pravda hovorí o Božej láske k človeku: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16). No zároveň kladie pred oči otázku: Hľadáš každý deň prejavy tejto lásky voči sebe a ďakuješ za ne Bohu?

Ďalej nás táto pravda upozorňuje na Boží plán s nami: „Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie“ (Jn 10,10). Boh chce dať našmu životu plnosť a zmysel. Ak je tomu tak, prečo potom väčšina ľudí neprežíva vo svojom živote plnosť? Odpoveďou je druhá pravda.

Druhá pravda: Si hriešny a oddelený od Boha.

Tu sa dozvedáme, že „Všetci zhrešili a chýba im Božia sláva“ (Rím 3,23). Inými slovami povedané, boli sme stvorení preto, aby sme žili v spoločenstve s Bohom (cieľ nášho života). Rozhodli sme sa však žiť podľa vlastných predstáv a plánov, nezávisle na Bohu. Týmto svojím rozhodnutím sme zničili spoločenstvo s Bohom. Tento náš postoj sa často prejavuje navonok ako odpor voči Bohu alebo ako ľahostajnosť voči Bohu. Biblia tieto postoje nazýva hriechom.

Hriech nás oddeľuje od Boha, „lebo mzdou hriechu je smrť...“ (Rím 6,23). A keď sme oddelení od niekoho, nemôžeme prežívať jeho lásku a poznať jeho túžby i plány. Hriech vytvára hlbokú priepasť medzi nami a Bohom. A my sa neustále usilujeme prekonať túto pri-

epasť a získať plnosť života vlastnou snahou, či už dobrým životom, etikou, filozofiou a pod.. Sme zameraní na výkon, lebo si chceme zaslúžiť Božiu lásku. Nič z toho však nerieši problém hriechu a jeho následkov. Čo teda máme robiť? Ako môžeme prekonať toto oddelenie? Odpoveď nájdeme v tretej pravde.

Tretia pravda: Ježiš je jediným riešením.

V Ježišovi môžeme zakúsiť i prežívať Božiu lásku voči nám. V ňom môžeme poznať Boží plán pre svoj život. Prečo práve v Ježišovi a nie v niekom inom? Lebo:

(1) Ježiš zomrel za nás: „Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme ešte boli hriešnici“ (Rím 5,8).

(2) Ježiš vstal z mŕtvych: „...Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem; že bol pochovaný a že bol tretieho dňa vzkriesený podľa Písem, že sa zjavil Kéfasovi a potom Dvanástim. Potom sa zjavil viac ako päťsto bratom naraz... Potom sa zjavil Jakubovi a potom všetkým apoštolom a posledné-

mu zo všetkých... zjavil sa aj mne“ (1 Kor 15,3-8).

(3) Ježiš je jedinou cestou: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cez mňa.“ (Jn 14,6)

Inými slovami povedané, len Boh môže preklenúť priepasť, ktorá nás oddeľuje od neho, a ktorú sme my vytvorili svojím hriechom. On to urobil tým, že poslal svojho Syna, Ježiša Krista, aby zomrel na kríži namiesto nás za naše hriechy.

Pripomíname si každý deň tieto tri duchovné pravdy? Vyznávame, že v ne veríme? Nestačí však tieto tri duchovné pravdy len poznať (pripomínať si ich a vyznávať ich). Prečo? Lebo len poznanie nám nesprostredkuje Božiu lásku. A tu sa dostávame k štvrtej pravde.

Štvrtá pravda: **Prijmi Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána.**

Až keď prijmem Ježiša, budeme prežívať Božiu lásku voči sebe a poznáme jeho plán pre svoj život: „...tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi; tým, čo uverili v jeho meno“ (Ján 1,12).

Ako môžeme prijať Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa? Môžeme ho prijať vierou, lebo „...spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval“ (Ef 2,8-9).

Čo znamená prijať Ježiša vierou? Ježiš vstúpi do nášho života, ak ho pozveme, lebo hovorí: „...stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.“ (Zj 3,20). Preto nestačí len rozumom prijať, že Ježiš je Boží Syn a že zomrel za naše hriechy. Nestačí ani žiadny emocionálny

zážitok. Prijat' Ježiša znamená prijať ho vierou, a to zase znamená prijať ho rozhodnutím svojej vôle – rozhodnúť sa pre neho, pre život s ním. Povedať mu „chcem“ a toto chcem opakovať každé ráno, opakovať ho v každej skúške, v každej kríze...

Kedy a ako môžeme prijať Ježiša? Môžeme ho prijať hneď teraz. V modlitbe. Modlitba je rozhovor s Bohom. Boh nás pozná, pozná naše srdce, preto nie je dôležité, aké krásne slová zvolíme, ale dôležitá je naša úprimnosť.

Uvádzam aj príklad takejto modlitby: „Pane

Ježišu, potrebujem Ťa. Ďakujem Ti, že si zomrel na kríži za moje hriechy. Otváram Ti dvere svojho života a prijímam Ťa ako svojho Spasiteľa a Pána. Ďakujem Ti, za odpustenie hriechov. Ujmi sa vedenia môjho života a zmeň ma, aby som

bol takým, akým ma chceš mať. Amen.“

Vyjadruje táto modlitba to, čo by si chcel? Ak áno, môžeme sa teraz takto modliť a Ježiš vstúpi do nášho života. Ak nie, tak skúmajme, prečo nie.

Ako si môžeme byť istí, že Ježiš skutočne vstúpil do nášho života? Bol si úprimný, keď si v modlitbe pozýval Ježiša do svojho života? Áno, tak sa tak aj stalo. Nie, Ježiš nie je v tvojom živote. Ako to viem? Ježiš sľúbil, že k nám vstúpi (porov. Zj 3,20). Preto si môžeme byť istí, že Boh odpovedal na našu modlitbu. On je spoľahlivý a pravdivý. Preto môžeme denne ďakovať Bohu za to, že Ježiš vstúpil do nášho života, a že nás nikdy neopustí: „Nezanechám Ťa, ani neopustím“ (Hebr 13,5). Teda na základe Jeho prisľúbenia môžeme si byť istí, že Ježiš žije v nás a že máme večný život od okamihu, keď sme ho pozvali. On nikdy neklame, jeho slovo je pravdou.

Vieme, čo sa stalo, keď sme prijali Ježiša? V okamihu, keď sme ho s vierou prijali, stalo sa toto: Ježiš vstúpil do nášho života (porov. Zj 3,20), boli nám odpustené hriechy (porov. Kol 1,14), stali sme sa Božími deťmi (porov. Jn 1,12), dostali sme večný život (porov. Jn 5,24) a začali sme život, pre ktorý nás Boh stvoril (porov. Jn 10,10; 2Kor 5,17; 1Sol 5,18).

Nič nádhernejšie sa nemohlo stať! Prijatie Ježiša Krista je najvýznamnejšou a zároveň najradostnejšou udalosťou v živote každého človeka. Ďakujeme preto Bohu za všetko, čo pre nás urobil. Vďačné srdce je srdce naplnené vierou.

A čo naše emócie? Hovorí niečo iné? Nebudíme závislí na emóciách. Sú dôležité, ale nie rozhodujúce. Božie zaslúbenia dané nám v Božom slove majú byť našou autoritou i základom našej viery. Kresťan žije vierou. To znamená, že sa spolieha na Boha a jeho slovo. Náš život pôjde dopredu len vtedy, keď budeme dôverovať Bohu a konať podľa jeho slova.

Prijali sme Ježiša, ale čo teraz ďalej? Máme rásť vo viere, hľadať spoločenstvo bratov i sestier a vydávať svedectvo.

Čo znamená rásť vo viere? Zvykneme si robiť nasledujúce veci:

(1) Pravidelne sa modlíme (porov. Jn 15,7). Človek, ktorý sa nemodlí, neinvestuje do vzťahu s Bohom. Kto hovorí, že nemá čas na modlitbu, to znamená, že nemá čas na Boha. Máme denne k dispozícii 24 hodín, nikto nemá ani viac, ani menej.

(2) Pravidelne čítajme Božie slovo (porov. Sk 17,11). Ak nečítame Božie slovo a neuvažujeme

nad ním, nepoznáme Boha. Nestačí však len raz si prečítať Božie slovo, to je veľmi málo. Bud' máme Písmo podčiarkované, niektoré citáty zvýraznené, popísané rôzne poznámky a pod.. Božím slovom máme „kŕmiť“ nielen svoje oči, ale predovšetkým svoje vnútro. Potrebujem žiť Božie slovo, pretože tam sa mi zjavuje Boh a ukazuje sa mi.

(3) Pravidelne pristupujeme k Eucharistii a sviatosti zmierenia (porov. Jn 6,22-65).

(4) Pravidelne vzývame Ducha Svätého, aby nás viedol (porov. Sk 1,8; Gal 5,16n).

(5) Dôverujeme Bohu a poslúchajme ho (porov. Jn 14,21; 1Pt 5,7).

Ak ide o spoločenstvo, tak Božie slovo nás vyzýva, aby sme neopúšťali naše zhromaždenia, ale sa vzájomne povzbudzovali (porov. Hebr 10,25). Viac polienok spolu horí jasným plameňom. Ak však odložíme jedno polienko stranou, rýchlo zhasne a vychladne. Podobné je to aj s vierou. Preto sa zapojme do spoločenstiev modlitby. Ak nepoznáme žiadne spoločenstvá, nečakajme na pozvanie, ale ujmime sa iniciatívy a my pozvime niekoho na spoločnú modlitbu.

Nakoniec nezabúdajme, že máme vydávať svedectvo života. Ináč povedané, denne vyznávať Ježiša svojím životom i slovami (porov. Mt 4,19; Jn 15,8). V tejto súvislosti sa niekedy stretávam s výhovorkou: „Ja sa nemôžem ukázať ako veriaci, lebo hreším, zlyhávam, dávam zlý príklad...“ Moja odpoveď na túto výhovorku znie takto: „Práve tam, kde si, Boh nemá iného, len teba. Tak s tým niečo urob.“

Imrich Degro

Dnes vás, milí čitatelia, pozývam na stretnutie so slovom. Slovo má úžasný potenciál. Celý svoj produktívny vek som sa venoval jeho gramatickej, významovej, stylistickej či komunikatívnej zložke. Zároveň som si bol vedomý toho, že Slovo, o ktorom tak úchvatne píše evanjelista Ján, je hlavným pokrmom duše. Bez písmen každá duša chradne, živorí, ba podobá sa mŕtvemu kameňu, vraví svätý Konštantín v slávnom Proglase. Nejde mi tu však o nejakú apoteózu, oslavu slova. Skúsme sa spolu vydať na cestu za tým Slovom, kto-

musí ruka v ruke kráčať odhodlanie, vôľa žiť životom toho, koho milujeme. „Kto ma miluje, zachováva moje prikázania“, hovorí Pán. **Milovať znamená poznať. Poznanie bez lásky nič neosoží. Láska žije dávaním seba.** To sú podľa mňa tri etapy na ceste k svätosti. Prvá plynule prechádza do druhej a tretia ich spája a zároveň završuje. Čo je pre nás v prvom rade dôležité? Poznávať Pána v slove evanjelia, vo svedectve, v skutkoch apoštolov, či prostredníctvom prorokov, Bohu zasvätených ľudí. Pána nemožno poznať bez vrúc-

neho vzťahu k nemu. Nanútené poznávanie je málo užitočné, stáva sa skôr bremenom. Ak ho motivuje ctižiadosť, je zdrojom hlúpej pýchy. Žiaľ, týka sa to občas aj ľudí, pôsobiacich v duchovnej oblasti.

Aby sme získali väčšiu istotu v sebe na ceste, svoje kroky vedieme

ré „sa stalo telom a prebývalo medzi nami“. Za Ježišom Kristom. Prečo? Pretože len tým, ktorí prijali toto Slovo, ktorí sa obliekli do Kristovej pokory a lásky, Otec dal „moc stať sa Božími deťmi“. Takýto človek sa už nerodí „ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha“. Toto je cieľ, toto je túžba každého kresťana: byť svätým. Žiť Slovom tu na zemi, aby sme raz mohli byť dedičmi nebeského kráľovstva.

Prečo je svätosť skôr vzácnosťou ako bežnou realitou kresťanského života? Či nestačí samotná túžba po svätosti? Nestačí. Za túžbou

tam, kde môžeme byť priamymi aktérmi aj svedkami lásky k Bohu: do kostola, kresťanských spoločenstiev, predajní s náboženskou literatúrou, do farskej knižnice. Využívame dostatočne všetky spomenuté možnosti? Zdá sa mi, že nie. V kresťanskom sebazdokonaľovaní akékoľvek poľavenie či oddych znamená stagnáciu.

Pretváraním seba pomocou Slova sa naučíme dávať druhým to, čo od nás Ježiš požaduje: seba, svoj čas, svoje ruky, oči, sluch, svoj hlas, svoje srdce.

Andrej z Humenného

SLOVO AKO PROSTRIEDOK NA CESTE DO ŽIVOTA

Môže byť na strachu niečo dobré?

Strach nás sprevádza prakticky od narodenia. Prečo? Obávame sa totiž všetkého nového, neznámeho. Nepokoj sa nás zmocňuje pred každým závažným rozhodnutím: máme strach, či nás iní ľudia prijmú, či obstojíme v konkurencii v škole, v práci, či sa dokážeme vyrovnáť druhým, či sme v čase existenčnej neistoty schopní postarať sa o seba, o rodinu. Obávame sa zlyhania, priveľkých nárokov, rozhodovacích inštitúcií a predovšetkým násilia. Fyzického, slovného a v súčasnosti čoraz častejšie aj morálneho – vydierania, nútenia ku kompromisom alebo dokonca ku konaniu, ktoré úplne odporuje nášmu svedomiu. Nejde pritom iba o lekárov, ale i o predavačky, domových dôverníkov a vôbec ľudí, čo nesú hmotnú zodpovednosť. Koľkokrát sme sa už stretli s ponukou zaplatiť za služby bez faktúr kvôli DPH! Koľkí dostanú prácu len „načierano“, bez platenia odvodov? Koľkí chránime seba, ba dokonca i druhých fingovanými číslicami, klamstvom? Napadnutí, prepadnutí, okradnutí tiež vedia svoje. Skrátka, zo strachu a z manipulácie s ním sa stal biznis. A nielen ten filmový, hitchcockovského razenia.

Má strach alternatívu? Sme proti jeho chápadlám úplne bezmocní? Myslím si, že my kresťania nie sme bezbranní. Práve naopak. Našou silou je Ježiš Kristus. Našou zbraňou je pravda. A pravda, ako vieme, oslobodzuje. Všetko závisí od našej odvahy dôverovať

tomu, ktorý premohol smrť, a ktorý pre každého z nás otvára inú perspektívu života.

I ja som trpel rôznymi podobami strachu a veľmi som obdivoval ľudí, ktorí sa dokázali postaviť proti hrozbe, násiliu, vynucovanej úslužnosti. Vytrvali v pevnom, charakternom postoji napriek nevýhodám či konzekvenciám, ktoré preň museli znášať. O nich hovorí evanjelium, že sú svetlom sveta, že sú soľou zeme. Takíto ľudia sú požehnaním cirkevného spoločenstva i celého národa. Po nedávnej skúsenosti viem, že aj oni musia stále zápasiť s pokušením typu: „Čo z toho máš? Pozri sa, ako žijú iní! A my večne v úzadí!“ Nie, nie sú to hrdinovia, o ktorých stoja televízne kamery a za ktorými sa hrnú novinári. Môžem však zodpovedne napísať, že stretnutia s takými ľuďmi sú nesmierne krásne, obohacujúce. Vyžaruje z nich pokoj, vyrovnanosť, istota, ktorú dáva jedine čisté svedomie. Pomyslel som si: „Aké to nádherné ľudské typy, ktoré všetku radosť i bolesť odovzdávajú Ježišovi a ktoré takpovediac denne žijú pred jeho tvárou! Strach, úzkosť, obava, kde je vaša sila?“

Môže byť na strachu niečo dobré? Isteže. Ale len keď ide o dobro toho, koho milujeme. Mám na mysli rodičovský strach o dieťa, aby si neublížilo. Pozitívne sú obavy prvoprijmajúcich detí, birmovancov, študentov pri skúškach, absolventov pri nástupe do zamestnania, lebo za nimi je túžba nesklamať dôve-

najkrajší, najužitočnejší strach je neuraziť previnením Pána. Milovať ho, ako vraví apoštol Ján, skutkom a pravdou. Nestrať hriechom jeho milosť a neodkladať na dlho sviatosť zmierenia. Z hanby či zo strachu.

Prosme teda: „Pane Ježišu, ty dodávaj môjmu srdcu odvahu pevne stáť za tebou, za veľkou pravdou tvojej bez-

ru, očakávania. Čo sa vyrovná chveniu srdca mladomanželov pred ich „Áno“ Pánovi, sebe, príbuzenstvu, celej Cirkvi, čoho sme svedkami zvlášť počas letných sobôt? Sú to vzrušujúce, jedinečné a neopakovateľné chvíle. No

hraničnej lásky, ktorá nekalkuluje, ale ktorá žije láskou a z lásky.“ Láska v skutočnosti vyháňa strach, i keď jeho jemné chvenie je práve v milujúcom srdci poéziou života.

Andrej Sivčo

Modlitba nie je modla

Aktívny hlupák - horší ako triedny nepriateľ. Tento moderný frazeologizmus sa, bohužiaľ, niekedy vzťahuje aj na nás. Komu sa nestalo, že vo veľkej snahe pomôcť alebo v presvedčení, že ho vedie Boží Duch (i keď to ostatní tak nevideli), nepočúvol radu a modlil sa, čo nemal a ako nemal. A nastal problém u toho, za koho sa modlil alebo v spoločenstve, rodine. Nie každý z nás sa vždy a za každého má modliť modlitbu príhovoru, za uzdravenie, oslobodenie... Nie hŕba slov a postupov použitých v modlitbe, ale láska a viera nášho srdca sú dôležité. Modlitba nie je modla. Uzdravuje Boh, nie „pekná modlitba“. Slovné spojenie „premodlievať niekoho“ zaváňa pýchou. My sa modlíme, prihovárame za niekoho. Vo veľkej pokore a poslušnosti musíme rozlišovať. Ako obstať v modlitbe? V moci Božej lásky.

Nakoľko sme v nej ponorení, si môžeme overiť v Božom slove:

slovo láska zameňme svojím menom, napríklad Jana „je trpezlivá, ... je dobrotivá, nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravostí, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.“ (1. KOR 13,4)

Andrea Teplanová

JE TO BOŽIE POŽEHNANIE

Jeho požehnanie je také hojné, ako rozvodnená rieka, ako keď povodeň napája suchú zem.

(Sir 39,27-28)

Veľmi veľkým požehnaním pre vznik nášho spoločenstva v Hradišti bol seminár Obnovy v Duchu Svätom v Nitre. Zúčastnili sme sa ho Mirka, Marcelka a ja. Bolo to na jar v roku 2010. Cez adoráciu po vyliatí Ducha Svätého som zostala v nemom úžase. Myslím, že sme všetci prežívali niečo podobné. Bratia a sestry sa modlili v jazykoch a hučalo to tam ako v úli. Mala som dojem, že všetci dostali dar jazykov. Viedol nás otec Mons. Peter Brodek. Bolo nás štyridsaťštyri učeníkov a služobný tím z Nitry. Tieto jazyky prešli do spevu. Celkom takto som si predstavovala nebo. Spev anjelov a uprostred nás Boh Otec, Syn Ježiš a Duch Svätý, Panna Mária a všetci svätí. Kráľovstvo Božie zostúpilo k nám. Všetko sme prežívali s veľkou radosťou a nadšením.

Človeka, ktorý má v srdci Ducha Svätého, spoznáte už z ďaleka. Nemôžete sa mu ani dlho poze-

rať do očí, lebo z nich vychádza žiara. Doslova iskria. Keď sa vás dotkne, napríklad pri modlitbe, o chvíľu cítite žiaru aj vy. Takto na nás pôsobil otec Peter a jeho tím.

Už počas seminára prišiel do našej farnosti za kaplána páter Miroslav Kukla. Je charizmatik. My sme to považovali za vypočutie našich modlitieb. Duch Svätý nám pripravoval cestu. S pátrom Miroslavom prišlo požehnanie medzi nás. Už nám nič nebránilo vzniku spoločenstva. Prvýkrát sme sa stretli 28. 5. 2010 u nás doma v Hradišti. Na začiatku sme boli páter a ďalšie tri sestry. Odvtedy sa stretávame každý piatok, vždy po svätej omši a adorácii. Už v začiatkoch našich stretnutí nás navštívili bratia a sestry zo spoločenstiev z Ružomberka a vždy je pre nás veľkou radosťou, keď medzi nás opakovane zavítajú. Tiež sme viackrát navštívili ich spoločenstvá a zúčastnili sme sa stretnutia

s pátrom Rufusom Pereirom.

Pán stále rozmnožuje tých, ktorí mu uverili. Teraz je nás v spoločenstve desať členov. Raz do mesiaca máme spoločenstvo otvorené. Prichádzajú k nám bratia a sestry z Bánoviec nad Bebravou a z Horných Vesteníc. V pastoračnom centre v Hradišti, pri kaplnke Panny Márie sa nás niekedy stretne aj tridsať a viac. Pomáhame si navzájom. Modlitbou príhovoru slúžime vo vlastnom spoločenstve a modlíme sa aj za bratov a sestry, ktorých nám Pán posielal. Modlíme sa za ich uzdravenie a problémy. Takouto modlitbou slúžime aj pri stretnutiach charismatickej obnovy v Nitre, v Trenčíne a tiež v Hlohovci. Otec Leopold Jablonsky zavítal aj do nášho spoločenstva v Hradišti. Boli sme jeho návštevou posilnení vo viere. Pre veľký záujem bratov a sestier náš páter Miroslav usporiadal seminár obnovy v Duchu Svätom podľa Ernesta Sieversa: Život v Duchu. Seminár sa konal od 25. 9. 2010 do 27. 11. 2011. V tento deň bolo rozoslaných dvadsaťdeväť nových učeníkov.

Čo nám v našom spoločenstve chýba je „živá“

hudba. Mali sme v srdciach veľkú radosť, keď nás v Hradišti dvakrát navštívila skupina Gen 80 z farnosti Pruské. Poznajú všetky naše obľúbené piesne chvál. Spievajú s nimi aj ich deti. Ich rodiny Boh obdaroval deťmi veľmi štedro. Teraz navštívime s našim spoločenstvom aj ich farnosť v Pruskom. Po svätej omši, adorácii a chválach im poslúžime modlitbou príhovoru.

Ďakujeme Trojjedinému Bohu za milosti a dary. Snažíme sa Pánovo slovo žiť. Ďakujeme Panne Márii za jej ochranu. Veľké poďakovanie patrí nášmu pánovi farárovi Jozefovi Tomicovi, jeho pochopenie a podpora prináša do nášho spoločenstva pokoj a radosť. Osobitné Pán Boh zaplať vyslovujeme nášmu kaplánovi Miroslavovi, ktorý stál pri zrode nášho spoločenstva a s otcovskou starostlivosťou ho sprevádza. Chceme aj my pre neho byť požehnaním. Prajeme mu, aby Ježiš Kristus bol pre neho a pre nás všetkým.

Eva Kňazeová Hradište

OSLOBODENIE SRDCA

Mám päťdesiatdeväť rokov. Som vydatá tridsaťsedem rokov. Môj manžel je alkoholik. Zo začiatku nášho manželstva to nebolo také časté pitie, ale bolo pre mňa bolestivé a pribúdaním rokov sa to stupňovalo.

Veľmi ťažko sa žije s alkoholikom, to vie pochopiť len ten, kto to prežije. Vtedy som mala také nutkanie napísať knihu: Žila som s diablom v ľudskej koži. Ale starostlivosť o moje tri dospievajúce deti, mi to ani nedovoľovala. Bola som mamou aj otcom zároveň. Deti o mne hovorili, že som prísna mama. Snažila som sa s nimi komunikovať, ale niekedy som ich už ani pohladil nedokázala. Ani plakať som nemohla. Zažila som týranie ekonomické, fyzické, psychické, sexuálne, časté ponižovanie a nadávky aj pred deťmi a inými ľuďmi.

Hľadala som pomoc u jeho rodiny, kde som nepochodila. Liečil sa aj na psychiatrii, nepomoh-

lo to. Hľadala som ďalej. Kňaz ma informoval, že keď mu protialkoholická liečba nepomohla, sú len dve cesty: rozviesť sa alebo bojovať o záchranu jeho duše. Uvažovala som: Ako sa môžem rozviesť, keď viem, že diabol chce rozbiť rodiny? Aký im dám príklad v dnešnej dobe? Rozhodla som sa pre to druhé.

Keď mi zomrela mama, tak som povedala Panne Márii: Panna Mária, ja už nemám nikoho okrem detí, iba teba. A ona sa ma ujala. Chodila som na rôzne púte. V Medžugorí som zažila Nebo na Zemi. Cez sestru Máriu ma priviedla do spoločenstva sv. Archanjela Rafaela v Prešove. Tam som zažila veľkú lásku od sestier, a to ma čím ďalej, tým viac naplňovalo Kristovou láskou. Absolvovala som duchovné cvičenia s p. Vellom aj iné duchovné cvičenia. Po absolvovaní kurzu Sievers som sa naučila správne čítať a používať Sväté písmo. Začala som intenzívnejšie žiť život s Pánom. Cho-

dila som často na svätú spoveď, často, skoro denne na sv. omšu a sväté prijímanie. Čítala som Sväté písmo, okrem iného hlavne Žalmy. Veľmi rada som počúvala aj duchovné relácie na rádiu Lumen. Čítala som kresťanské knihy a časopisy. Môžem povedať, že mám hlad po Pánovi, že to neprestáva ani dnes, chcem o ňom vedieť vždy viac a viac ho poznávať.

Kvôli manželovi som začala chodiť aj do spoločenstva Kruciáty oslobodenia človeka. Tam ma Pán oslobodil od predsudkov, cítila som sa slobodnejšia a myslela som si, že som už úplne slobodná.

Až toho roku v Škole modlitby v Herľanoch som pochopila, že rozumom som slobodná, ale moje srdce je čímisi zviazané. V mojej skupinke bol vedúci pokorný a veľmi milý, ale jemu som také veci nechcela hovoriť, zdal sa mi veľmi mladý, aby ma pochopil. Tak som požiadala sestry zo spoločenstva, ktoré poznám, aby sa nado mnou pomodlili. Otvorila som im svoje zranené srdce a situáciu v mojej rodine. Skrze ich modlitbu príhovoru ma Pán oslobodil od ducha negativizmu, dvihol ma z prachu, daroval mi nové srdce a „nosiť ma na rukách“. Prihovárali sa aj za moje zranené deti. Plakala som od radosti a plačom od radosti stále, aký je Pán úžasný, milujúci, láskavý a milosrdný, že vyplňa naše túžby. Nevieť to všetko ani vysloviť slovami, len srdcom. Vďaka Ti, Pane.

Pán koná aj ďalej. On je veľkodušný.

V mojej rodine ma považovali za fanaticku, nenormálnu, že to s vierou prehánam.

Hneď v sobotu, keď som prišla domov s takým novým, citlivým srdcom, srdcom plným lásky, prvý útok bol cez moju dcéru. Pre maličkosť nerozumenia som veľmi plakala a nemohla som ten plač zastaviť. Modlila som sa s bolesťou v srdci, odovzdávala som to Pánovi na zmiernenie jeho bolesti a obetovala som to za svoje deti. Dcéra ma prosila o odpustenie a Pán pripravil situáciu, v kto-

rej som jej mohla vysvetliť, prečo potrebujem žiť s Pánom a či by bolo lepšie, keby som bola alkoholická, alebo keby som sa liečila na psychiatrii.

Vďaka Ti, Pane, že to pochopila a náš vzájomný vzťah si zmenil k lepšiemu.

V nedeľu po duchovných cvičeniach som bola u môjho najstaršieho syna na návšteve a nemal problém ísť na svätú omšu, ako to bývalo predtým. Ticho, v srdci som plakala od radosti a ďakovala Pánovi.

Na sviatok Sedembolestnej Panny Márie mi volal stredný syn z Medžugoria. Hovoril, že je teraz tam a pýtal sa, čo mi má kúpiť na pamiatku a kam ešte – na aké miesta – tam môže zísť. Žije totiž v Česku a bol na dovolenke v Chorvátsku. Neviete si predstaviť tú radosť v mojom srdci. Zase som plakala od radosti.

Vďaka Ti, Pane, za všetko, že si ma nosíš na svojich rukách, že si mi daroval Tvoj pokoj, Tvoju radosť, že si uzdravil naše narušené vzťahy v rodine, že nás tak nesmierne miluješ. Chváliť a zveľobovať ťa chcem, môj Pane, navždy a naveky. Aj tak to nie je dost za to všetko, čo si mi daroval a daruješ. Môžem Ti už len ďakovať dennodenne za každú chvíľu môjho života, kým len budem žiť.

Týmto svedectvom sa chcem poďakovať aj duchovnému otcovi Imrichovi a všetkým členom spoločenstva Sv. Michaela Archanjela, ktorí na tejto Škole modlitby akýmkoľvek spôsobom slúžili.

Gabriela

VIERA

Začnem otázkou, ktorú mi pri jednej príležitosti položil náš duchovný otec Jozef: „Viera s veľkým V, aká je vaša viera s malým v?“

Jedno štvrtkové letné ráno som vstala s normálnou a prirodzenou bolesťou, ktorá prichádza raz do mesiaca. V ten deň som mala naplánovaný menší výlet s deťmi. Aj napriek týmto mojim prirodzeným problémom sme na ten výlet išli. Všetko bolo super a keď sme sa okolo obeda vrátili domov, začala som vnímať zvláštnu únavu. Deti chceli na obed pizzu, tak som povedala, že si najprv oddýchnem a potom ju urobím. Po chvíli prišiel domov aj môj manžel Pavol a môj stav sa začal zhoršovať. Začali ma bolieť kríže a brucho. Mala som pocit, že sa mi rozpadne panva a moje uši i ramená tiež dostali zabrať. No napriek tomu som im tú pizzu urobila, ale už som nemala dosť síl upratať. Musela som si ľahnúť. Snažila som sa zaspáť, ale tá bolesť začala byť taká intenzívna, že spánok neprichádzal do úvahy. Tak som chvíľku počúvala svoje obľúbené pesničky a snažila som sa ostať v pokoji, ale ani to nepomáhalo. Z mojej skúsenosti viem, že keď už nič iné nezaberie, tak modlitba zaberie vždy. Začala som sa modliť a tá bolesť začala naberať na sile. Mala som pocit, že do mojich obličiek a maternice mi niekto vrazil vidličku, chvíľu tou vidličkou točil, a vzápätí to všetko chcel vytrhnúť von. Keby som v tej chvíli bola sama doma, tak určite kričím od bolesti a zvižďam sa ako had po zemi. V tichu som plakala. Po chvíli prišli ku mne deti a pýtali sa ma: Mamka, čo ti je? Nemohla som im ani len povedať, čo mi je. Potom sa ku mne vrátila moja dcéra Romanka a znova sa ma pýtala: Mamka moja, čo ti je? Objala ma, bolesť sa stlmila a ja som povedala, že ma bolia kríže. Tá bolesť sa znovu vrátila a bola intenzívnejšia ako predtým. Začala som vyznávať vieru, zriekať sa tejto bolesti a pôsobenia mágie namierenej proti mne a mojej rodine a všetkého zlého. Prosila som Ježiša o silu a Pannu Máriu o prihovor. Na chvíľu sa to všetko stlmilo, ale keď sa to vrátilo, malo to riadnu silu a k tomu všetkému som počula, ako sa mi niekto vysmieva a hovorí mi, že sa všetci na mňa vykašľali, a že som ostala sama. Začala som najprv opakovať meno Ježiš

a potom som sa modlila Verím v Boha a Zdravas Mária, dokola. Neviem koľkokrát som tieto modlitby zopakovala, keď som zrazu počula slová: „Neboj sa! Nevzdávaj sa!“ Ja som už len povedala: Môj Pane, obetujem ti všetko, čo mám a všetko, čo môžem. Všemohúci Bože, všetko odovzdávam do tvojich rúk.

Keďže bol už večer, tak som uložila deti a išla som spať, s modlitbou v srdci a s prosbou o silu. Bol prvý piatok v mesiaci a u nás sa doobeda vysluhovala sviatosť zmierenia. Bolo potrebné otvoriť kostol (som totiž kostolníčkou). Ani neviem, ako som prišla do kostola. Potom som pristúpila ku sviatosti zmierenia a po rozhovore mi otec Imrich povedal, že mi udelí sviatosť pomazania chorých. V tej chvíli som veľmi túžila po uzdravení a verila som, že Ježiš je jediný, ktorý mi môže pomôcť. Už cestou domov som sa začala cítiť lepšie a spomenula som si na vetu: „Moja a tvoja viera ťa uzdravila.“ Prišla som domov a začala čítať Sväté písmo. V tej chvíli som vnímala, ako čosi odchádza preč.

Po obede bola vystavená Sviatosť Oltárna a ja som len chválila Boha za všetko, čo pre mňa urobil. Ale aby toho nebolo dosť, čo pre mňa urobil, dal mi ešte jeden darček. Môj manžel v ten deň po rokoch pristúpil k sviatosti zmierenia, bol na svätej omši a prijal Eucharistiu.

Viera

foto: archív V

Sestra Helena z Banskej Štiavnice nám okrem iného píše:

„Zaujali ma slová Matky Terezy v poslednej Charizme, myslela som si, že by sa dali použiť aj iné jej výuky, aj testament v. Bernadety je veľmi poučný.“

Napísali ste nám

Testament sv. Bernadety

Vďaka ti, Ježišu, za chudobu mamičky a otecka, za starý mlyn, za hrubé dosky nášho domu, za prašivé ovce, ktoré som pásavala. Vďaka ti, Bože, že som hladovala a nebola takmer nikdy nasýtená; vďaka ti za starosť o deti a za pasenie oviec. Vďaka ti, Bože, za prokurátora i komisára, za žandárov, za tvrdé slová pána farára Peyramala... Za dni, keď si prišla, Svätá Panna, aj za tie, keď si neprišla, budem schopná ďakovať až v raji. Za prijaté zauchy, za posmešky, za urážky, za tých, ktorí ma pokladali za blázna, za podvodníčku, za zlodejku, vďaka ti, Mária - Matka. Za to, že som nikdy neovládala pravopis, za pamäť, ktorú som nikdy nemala, za moju nevedomosť a hlúposť, vďaka. Ďakujem, lebo keby bolo na zemi iné dievča, nevedomejšie a hlúpejšie ako ja, bola by si si iste vybrala ju... Za moju matku, ktorá zomrela tak ďaleko, za bolesť, ktorú mi spôsobil otec, keď prišiel a namiesto toho, aby otvoril náruč pre svoju malú Bernadetu, mi povedal „sestra Mária Bernarda“, vďaka ti, Ježišu. Vďaka, že si mi dal srdce také jemné a citlivé a preplnil si ho horkosťou.

Vďaka za matku prestavenú Jozefinu, ktorá pred otcom biskupom vyhlásila, že sa nehodím na nič. Vďaka ti, môj Bože, za sarkastické poznámky matky magisterky, za jej tvrdý hlas, jej iróniu a nespravodlivosť; za všetok tvrdý chlieb pokorovania ďakujem ti zo srdca, môj Bože. Ďakujem ti, že som bola tá, ktorej matka Terézia mohla často opakovať: „Nerobte zo seba sväticu!“ Vďaka ti, že som mohla byť tá, ktorá bola vystavená toľkým skúškam, že moje sestry hovorili o mne: „Aké šťastie, že nie sme Bernadetou“. Vďaka ti, že som bola Bernadetou, ktorej hrozili väznením preto, že som ťa videla, presvätá Panna; že sa na mňa ľudia dívali ako na zvláštne zviera, na Bernadetu, takú úbohú, že keď ma videli, hovorili si: „A to je tá?“ Nič viac, ako toto úbožiatko. Vďaka ti, Bože, za toto moje úbohé telo, ktoré si mi dal, za všetky choroby, za moje hnisajúce rany, za horúčku, za všetky bolesti kruté i bezcitné. Vďaka ti, Bože, za túto moju dušu, ktorú si mi dal, za púšť a vnútornú prázdnotu, za tvoje noci i záblesky svetla, za tvoje tichá i za tvoje hromy; za všetko, i za to, že si ďaleko i blízko, vďaka, ó, môj Bože, vďaka.“

Fonti vive. Caravate, 1960

Tajomsto Feng šuej

Ako by sme mali prijímať feng šuej, keď dnešná doba ho prezentuje ako vnesenie harmónie, zdravia, blahobytu, úspechu a uzdravenia vzťahov v rodine. Je vhodné zariadiť si podľa neho byt alebo záhradu?

Vdp. Miroslav Kukla: Nie všetko, čo dnešná doba preferuje alebo prezentuje ako dobré, v skutočnosti aj dobrým je. Zvlášť my kresťania by sme mali byť obozretnejší, mali by sme rozlišovať, o aký druh ducha ide. Pravidlá rozlišovania nám ponúka napríklad sv. Ignác z Loyoly v duchovných cvičeniach. My charizmatici máme byť otvorení a prosiť si o charizmu rozlišovania, ktorá nás vystríha pred používaním vecí, ktoré nie sú vhodné pre náš duchovný rast.

„Feng šuej je stará čínska metóda, ktorá sa zaoberá harmóniou človeka so životným prostredím. Po stáročia sa považuje za tradičnú cestu ku šťastiu. V metóde sú obsiahnuté nábožensko-filozofické základy taoizmu a starobylé veštecké umenie.“

Teda celá metóda nemá s kresťanstvom nič spoločné. My dobre vieme, že ak je niečo spojené s okultizmom, treba sa od toho vzdialiť. Okultizmus nie dobrý alebo zlý. Všetko čo je okultné je pre človeka nebezpečné. Boh zakazuje všetky druhy okultizmu a Božie slovo nás priam vystríha pred modloslužbou.

Pozri : Ex 20,2-3. ; Lv 20,27; Dt 18,10-14; Mudr 12,4; Ez13,17-18; Lv20,6; Sk 16,16-18; Sk 13,6-11. Napokon najvyššou autoritou je pre nás Spasiteľ sveta Pán Ježiš Kristus, ktorý v Matúšovom evanjeliu hovorí: „Lebo vystúpia falošní mesiási a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zviadli, ak je to možné, aj vyvolených.“ Mt 24,24.

Ak si teda kresťan zariaďuje byt, záhradu, tak nech si zavolá kňaza, aby mu to posvätil. Posvätenie je prejavom toho, že prosíme Boha, aby náš príbytok požehnal a naplnil svojim Duchom. Harmónia, šťastie, pokoj, človek nájde len vtedy, ak bude plniť vôľu Nebeského Otca. A aká je tá vôľa? Žiť podľa Božích prikázaní a svedomito si plniť svoje každodenné povinnosti. Otec, matka rodiny, ako otec, matka, ktorí sa starajú a ktorí milujú svoju rodinu a venujú čas Bohu, rodine, ale aj iným ľuďom.

Tu je potrebné pripomenúť, že máme svoj život odovzdať Ježišovi Kristovi a jeho urobiť Pánom svojho príbytku.

O radosti a veselosti podľa sv. Filipa Neriho

„Radostná myseľ posilňuje srdce a dáva vytrvalosť v dobrom; kto chce slúžiť Bohu, má byť preto stále plný radosti!“

„Posvätná veselosť je pravá cesta, aby človek zostal dobrý.“

Podľa jeho skúseností sa veselí ľudia dajú ľahšie viesť cestou ducha než zachmúrení. Zvolanie, ktoré často opakoval: „Škrupule a melanchólia, choďte preč z môjho domu!“, sa vtedy stalo príslovím. Živočišna vážnosť, urputné pipľanie sa v problémoch a obavách, nadmerné podliehanie melanchólii podľa jeho názoru prinášajú so sebou nebezpečenstvo, že „sa ukrivdí Duchu Svätému“.

Blúznivým dámam, ktoré si pred ním kľakali a prosili o požehnanie, postrapatil účes a utekal preč. Alebo namiesto modliť sa ich posielal do nemocníc s nevyliciteľne chorými, páchnucimi a zavšivavenými.

Hovorí sa, že akýsi nič netušiaci návštevník kostola Santa Maria Vallicella div neopadol, keď videl, že pred hlavným oltárom sa kus nad zemou vznáša nejaký človek.

Kostolník, ktorý práve v kostole upratoval, ľahostajne zametal i pod vznášajúcim sa mužom a udivenému návštevníkovi vysvetlil, akoby na tom nič nebolo: „No a? Otec Filip je iba v extáze.“

**Informácia pre
odberateľov
časopisu**

Vydávanie časopisu Katolíckej charizmatickej obnovy **CHARIZMA** sa ustálilo na tri čísla v roku. Noví odberatelia pre budúci rok môžu vyplnený objednávkový formulár poslať na adresu redakcie. Odberateľom, prihláseným v minulých rokoch, posielame časopis aj v budúcom bez objednávky.

Príspevok za budúročné tri čísla s poštovým je 3 €
a možno ho uhradiť priloženou poštovou poukázkou.

Turista príde ku Genezaretskému jazeru, kde stojí malá loďka, ktorá preváža turistov na druhú stranu. Spýta sa lodníka: „Prepáčte, čo stojí cestovné na druhú stranu?“

Majiteľ loďky sa na neho pozrie a povie: „Dvadsať libier.“

„Nie je to trochu moc?“ – prehlási turista.

„Vážený pane, toto je Genezaretské jazero. Po tomto jazere chodil Kristus pešo!“

Turista sa usmeje a povie: „Nie je divu, pri tých cenách!“

Malé dievčatko sedí na kolenách deduškovi, ktorý jej číta rozprávku. Čas od času natiahne ruku, aby sa dotkla jeho vráskavej tváre. Potom zase svojej a znova deduškovej. Nakoniec sa pýta: „Dedko, stvoril ťa Boh?“

„Áno“, odpovie dedko. „Boh ma stvoril pred mnohými rokmi.“

„Aha“, povie dievčatko a pýta sa ďalej: „Dedko, mňa tiež stvoril Boh?“

„Áno, samozrejme“, odpovie dedko. „Boh ťa stvoril celkom nedávno.“

Dievčatko sa znova dotkne oboch tvári a povie: „Bohu to ide čím ďalej, tým lepšie, že?“

Malý chlapec sa vrátil z nedeľnej detskej besiedky celý uplakáný. Keď sa ho mamička opýtala, prečo plače, odpovedal: „Pán farár nám povedal, aby každý, kto chce ísť do neba, zdvihol ruku.“

„No a čo, zdvihol si ruku aj ty?“, pýta sa mama.

„Ako som mohol!“ – žalosťil chlapec – „veď si mi povedala, aby som z kostola išiel rovno domov.“

Máme povest' dost' vlažných kresťanov...

U našich susedov v Českej republike na hodine náboženstva sa preberá podobnosť o Dobrom pastierovi. Katechéta kladie na záver hodiny žiakom otázky:

„Tak, deti, kto je Dobrý pastier?“

„Pán Ježiš!“

„Výborne, deti! A kto sú ovečky?“

„To sme my!“

„Výborne! To mám radosť, že tomu tak rozumiete. A kto je vlk?“

„Predsa pán kardinál! (český kardinál má priezvisko Vlk)“

Objednávka časopisu CHARIZMA na rok 2013

Adresa objednávateľa:

Adresa redakcie:

Katolícka
charizmatická
obnova

Hviezdoslavova 7

949 12 Nitra

Meno a priezvisko:

Ulica:

Obec:

PSČ:

Počet kusov z každého čísla:

Katolícka charizmatická obnova Slovenska

KCHOS, Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra, www.kcho.sk

Rožňava

Dušan Lukáč (koordinátor KCHOS)
Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Gelnica, 056 01 Gelnica,
tel.: 0903 635996, e-mail: lukacd@psg.sk

Bratislava

Elena Ferancová (zástupca koordinátora)
Krasinského 9, 821 04 Bratislava,
tel: 02 43296917, 0905 335854, e-mail: seminar.elena@gmail.com

Rožňava

Mária Lörincová, Nová 704, 053 33 Nálepko, v.
tel.: 0904 549333, lorincova@slovanet.sk

Trnava

Anton Gubala, Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Madunice, 922 42 Madunice,
tel.: 0905 512749, e-mail: franton48@seznam.cz

Helena Karásková, Záhumenská 4, 919 26 Zavar,
tel: 033 5597394, 0915 429973,
karaskova@topcomp.sk

Nitra

Peter Brodek, Kňazský seminár, Samova 14
950 50 Nitra, tel: 0911 934 788, brodek@ksnr.sk

Mária Bernátková, Soblahovská 14,
911 01 Trenčín, tel.: 0903 585586,
bernatkova.maria@zoznam.sk

Košice

František Klimo, tel.: 907534970, fklimo@yahoo.com

Peter Slávik, Třebičska 15, 066 01 Humenné,
tel.: 0908 989538, peter.sl@centrum.sk

Banská Bystrica

Viera Nemcová, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen,
tel.: 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Václav Kocián, JAS - združenie pre katolícku
evanjelizáciu a obnovu v Duchu Svätom, J.C.Hronského 17,
960 01 Zvolen, tel.: 0903 571499,
jaszv@in.slovanet.sk, www.jas-zv.sk

Spiš

Milan Hvizdoš, Dúbrava 17, 053 05 Behárovce,
Tel: 0904 109 521

Juliana Hýrošová, Papiernická 18/11,
034 01 Ružomberok, tel.: 044 4341264, 0902 737623,
0918 077803, tereziaavelka@zoznam.sk

Žilina

Jozef Kvašňovský, Hurbanova 2306,
022 01 Čadca, tel.: 0904 273060, jozefpc@azet.sk

Miroslav Bilčík, Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Konská č.127, 013 13 Rajcecké Teplice,
tel.: 0904 607 070, mbilcik@gmail.com

DUCHOVNÉ CVIČENIA

Kňazský seminár Sv. Gorazda

▼ NITRE

1. až 4. február 2013
7. až 10. február 2013

Téma duchovných cvičení:

„**Múdrosť sv. Cyrila a Metoda**“

Exercitátor:

Mons. Peter Brodek

Info na tel.: **0911 958 334**

Katolícka Charizmatická Obnova

Duchovná obnova

Príjemné dni 20. a 21. februára 2013 v Nitre

Príjemné pozvanie na Duchovnú Obnovu

Kedy? 13. októbra 2013

Kde? Trenčín: Kostol Piaristov

Prírodná: Vdp. Peter Brodek

Time: Ovocie Ducha Glor

Začiatok

Príjemné pozvanie

Návrhy na cvičenie

Príjemné pozvanie

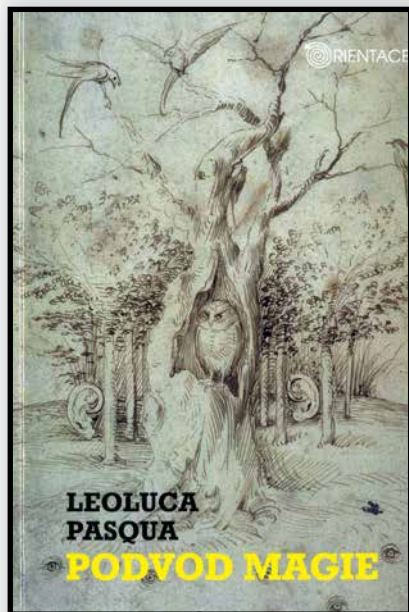
Príjemné pozvanie

Príjemné pozvanie

Príjemné pozvanie

www.kcho.sk

Nová webová stránka
Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska

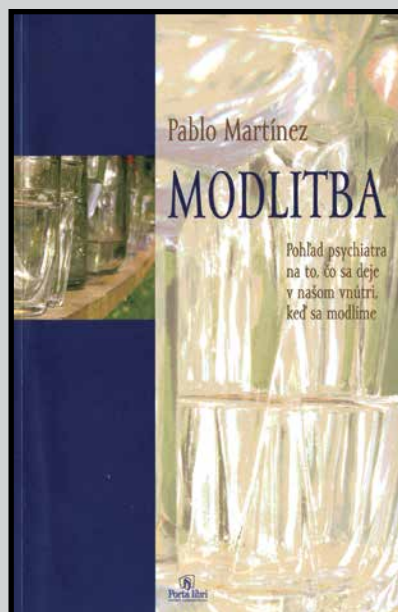

V súčasnosti sme svedkami neustále zväčšujúcej sa príťažlivosti mágie. Okrem toho badáme veľmi silnú tendenciu odievať mágiu i jej praktiky do šiat spirituality, psychológie alebo alternatívnej medicíny, čo vnáša do nášho myslenia mnoho zmätku i nejasnosti. Autor knihy, kňaz arcidiecézy Palermo (Sicília), odhaľuje, v čom spočíva základný podvod mágie a prečo je nezlučiteľná s kresťanstvom. Okrem toho upozorňuje aj na to, že magická mentalita môže preniknúť aj do kresťanskej spirituality. Teda do spôsobu, akým prijímame sviatosti či sväteniny. Kniha sa vyznačuje triezvosťou i jasným rozlišovaním a vychádza z hĺbkových štúdií danej problematiky i zo skúseností autora, ktorý niekoľko rokov pôsobil ako diecézny exorcista. Dôležitým prínosom publikácie je ponuka zrozumiteľných kritérií pre rozpoznanie a rozlišovanie praktik mágie i magickej mentality v kontraste s kresťanskou vierou.

CHARIKNIŽNICA

3/2012

Táto staršia kniha (vyšla v r. 2005) prináša zaujímavý pohľad psychiatra na to, čo sa deje v našom vnútri pri modlitbe. Autor nám chce pomôcť pochopiť, že tak ako sú ľudia rôzni, tak aj modlitby sú rôzne, teda že nejestvuje jedna šablóna, podľa ktorej sa všetci modlia. Okrem toho poukazuje na rôzne faktory – ako sú naša povaha, osobnosť, vzdelanie, okolnosti života, ktoré majú značný vplyv na našu modlitbu. Neobchádza ani niektoré problémy, ktoré pri modlitbe môžeme prežívať, a dáva praktické návrhy na ich riešenie. Porovnáva aj východnú meditáciu a kresťanskú modlitbu a poukazuje na odlišnosť cieľa, ktorý chce dosiahnuť východná meditácia a cieľa, ktorý chce dosiahnuť kresťanská modlitba.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky objednať na čísle: 0911 958 334